

»Uhyggen breder sig«

Hvat kundi væntast burtur úr nýggja sambandsfostrinum. »Tað versta ið henda kundi landinum«, skrivaðu vit beint aftaná lögmannsvalið í fjór. Og vit fingurætt. Kann nakad verri vera hent landinum, enn hent er í hesum tíðarbilinum, hesir gævi harrar hava sitið úti í Tinganesi?

Hví teir eru komnir at sita har, kemur meir og meir fram sum dagarnir ganga.

Fyri fólkaflokkinn er einki ófört longur. Hann kann gera alt. Teir hövuðsendamál var at troðka sambandið burtur úr øllum álitisessum her á landi — soleiðis sögdu teir undan seinasta vali — men hvør trýr hesum monnum í dag. Ongantíð í söguni hevur sambandið sitið so trygt í álitisessunum sum í dag — teir eiga leiðsluna á tingi, allastæðni valdir av fólkaflokksmonnum.

Og sambandsmenn, hvat gjördu teir?

Í Dimmalætting bóru teir boðini út um landið: »Sambandsflokkurin krevur Th. Petersen og Rikard Long úr landsstýrinum beinan vegin.« Óförrir menn — menn ið hövdu eina fasta stöðu helt onkur. Men hvat hendi. Rikard Long situr framvegis í landsstýrinum — tó atkvøddu teir fyrri at fáa hann burtur úr bankaleiðsluni sbr. tingkravið um at eingin av tí gomlu nevndini mátti veljast aftur, tá tær 2 milj. vórðu játtaðar. Th. Petersen fór, men bæði Th. Petersen sjálvur og Kr. Djurhuus siga, at hann hevur sagt seg úr landsstýrinum.

Eitt heppið bragd. Men hvat gjördu teir beinan vegin. Teir velja hann sum formann í figgjarnevndina, og sostatt skipar hann framvegis fyrri øllum landsins peningi.

Framvegis rökir hann landsins figgjarmál og framvegis hevur hann landsins peningakassa um hendir.

Sostatt vóru sambandsins stór-órðaðu krøv ikki annað enn bluff. Men hvat legði Jóhan Poulsen í tað?

Kr. Djurhuus hevði fingið eina fjøður í hattin — lögmannsfjøðurina, og sjálvsagt skuldi Jóhan Poulsen hava eina eisini — lögtingsformannsfjøðurina — sjálvt um hon kostaði nógv — Th. Petersen til figgjarnevndarformann.

Annað kundi kortini ikki væntast av hesum monnum, vit minnst »hin brotna sáttmálan«.

Th. Petersen sigur í Dagblaðnum, at teirra fasta stöða var at val átti at vera beinan vegin. Hví tóku teir ikki val beinan vegin? Var tað teirra fasta stöða bar væl til at fáa ein stóran meiriluta fyrri hesi stöðuni á tingi.

Eyðkent fyrri fólkaflokkinn og

sambandsflokkinn í hesum dögum er, at teir á tingi hava eina stöðu — eina fasta stöðu — men í Dagblaðnum og Dimmalætting eina heilt aðra, tí sjálvandi skulu veljararnir haldast í blindni — tí alla hesa moldina í eyguni á teimum, tað er hin einasta úggandi vónin til eitt komandi val.

Spurningurin er tó tann: hvussu nógvir toluliga vaknir veljarar lata sær tilfikt bjóða?

Aðalfundur Sjóvinnubankans

Pf. Sjóvinnubankin hevði eykaaðalfund mánaðkvöldið.

Fundarstjórin L. Waagstein segði frá at tann fráfarna nevndin hevði hesar menn í uppskoti:

J. F. Kjölbro,
Daniel Niclasen,
Johan Dahl,
Peter Egholm og
Martin Djurhuus.

og segði at tað skal fráfaraandi nevndin gera, hann gloymdi her, at nevndin er ikki fráfarin, men frásætt, sbr. lögtingssamtøkt um hjálp.

Kjartan Mohr helt seg ikki reiðiliga kunna hava álit á monnum, ið hövdu so stór virkir undir hond, tað vildi verið meira hóskandi at nevndin var ein tvørskurður av fólkinum, ið vildi livga eitt hvørt gott tiltak uttan mun, hvør ið kom við tí. Tó vildi hann so miriliga takka tí gomlu nevndini og bað fundarstjóran bera teimum heilsu, tí teir vóru ikki móttir uttan P. Dahl; ymist heilsan galt hann við. Síðan högdi hann í Danmark bondskliga og óhövskt.

Viggo Dalsgård Skálavík tók til at hann var lítill maður her á fundi, men tá Rik. Long teknaði lutir í Sjóvinnugrunninum, fann hann eisini til teir smáa menninar. Hann talaði at Kjartan Mohr fyrri hansara umtalu av Danmark sum samgonguland í hesum viðfangi teir hövdu víst vilja til hjálp beinan vegin, eitt annað var at bankaumsjónin danska var at dadla fyrri at teir ikki longu hövdu steðgað hesum óskilinum, men teir hövdu óivað gjørt tað í bestu meining. Bað menn hugsa seg væl um áðrenn teir valdu í nevnd teir sum fráfarna nevndin hevði skotið upp, tí teimum var einki at takka fyrri og heilsa, teir hövdu koyrt okkum bankan í rot. Skeyst upp

Esmar Fuglø,
Peter H. Dahl,
Hans J. Joensen,
Trygve Samuelsen og
Leiv Hjelm.

Meðan taldar vóru atkvøður helt fundarstjórin á við uppskotinum til samtyktar har til seinast komu lögtingsins treytir, at tær 2

mill. ikki kundu setast inn uttan at gamla stjórn fór frá og talaði tá P. J. Lindberg at og helt fyrri: Skuldi tað nú hent at gamla stjórnin verður afturvald og vit atkvøða fyrri hesum seinasta, so er alt uttan høpi.

Svaraði tá Kjartan Mohr til: Ja, so er tað svindil og vit mega byrja av nýggjum. — Jú uppskot gomlu nevndarinnar var samtykt. —

Men hvar var Føroya lögting? Lögtingsformaðurin var ikki á fundi. Hvar var skiparafelagið, ið stovnstetti sjóvinnugrunnin? Lögtingið, skiparafelagið og fiskimannafelagið eiga 850 atkvøður, t. v. s. meira enn helvt av øllum atkv. á fundinum og kundu sostatt mynda stjórn og grundarsteinurin var lagdur til tjóðbanka Føroya.

Altso kunnu vit siga Føroya lögting hevur sett nýggju nevnd bankans, uppskotið av gomlu nevnd, ið Føroya lögting setti av.

Nýggjar bókur

»Mod længsleres land« eitur nýggja bókina hjá R. B. Thomsen.

Ein hugtakandi og spennandi bók. Hann ið sett seg hevur við henni at lesa, brýtur heldur svøvn enn sleppur henni fyrri enn síðsta síðan er lisin. At vit ikki nýta út-lendskar rithöfundar at skriva spennandi bókur, er henda bókina besta prógvið um.

Okkum leingist eftir næstu bók!

»Hugskot« yrkingarsavn eftir Magnus Skæling og harafurur er ein týdd halgsöga eftir A. Chr. Westergaard »Ránsmaðurin«.

Tey ið lisið hava yrkingarnar Magnus Skæling hevur havt í bløðunum tá ymsar hendingar eru farnar fram, og tá merkisdagar hava verið, vilja við gleði keypa henda bókling.

»Yvirlit yvir Føroya sögu 825-1906« eftir R. Rasmussen.

Hendan bók má ikki saknast í nókrum skúla. Ein bók ið hevur verið átroðkandi at havt til skúla-brúks er nú komin, og øll vit ið ikki fingur høvi til at lesa hesa bók meðan vit ginga í skúla, kvika okkum at keypa hana.

Aftur hevur Victor Danielsen, trúboðari tær bókur ið hann hevur umsett úr enskum til føroyskt mál.

»Alt av náði« eftir C. H. Spurgeon, og standi hesi orð undir

navninum: »Eitt álvarsamt orð til teirra, sum sækja frelsu við Jesusi Kristi.«

»Bilsnir synir« eftir Amy le Feuvre, ein söga sum ein hálv-gamlan, ógiftan mann, ið móti vilja s inum fær lítlu systurdóttur sína til sín at vera. Henda lítla gentan virkar nú við lívi og talu síni so á hann, at hann finnur veg aftur inn í samfelag við frelsara sín.

Veitslan liðug

(Frítt eftir J. H. O. Djurhuus)

Tömdir eru kassar allir;
yvir miðjunátt tað er,
og eg siti einsamallur

kenni meg sum vargur, tá hann
noyddist flýggja vígda logan:
fríðleysur um sund og sker;

kinn, sum hjóm er,
stórar glómur,
allir kassar eru tómir.

Lyklaleikur fyrr so kátur,
nú er hvørt eitt oyra burt,
tí er sorg og náttargrátur.

Býtt man vera siga: tí er;
øllum greitt man vera, hví er
einki oyra aftur spurt.

Úr tiltaksgrunni
pengar runnu,
einki oyra afturfundið.

★

Veitslan byrjar

Kjálkfullur er kassin aftur,
ovurstórur roki á,
errin siti eg og fattur;

kenni meg ei sviknan lngur,
siti stinnur sum ein kongur
figgjarkassaloki á —;

vunnin vansin,
eg fekk kjansin,
til at goyma væl finansin.

Leikur vinda nú so kátur,
strýkur yvir Havnar bý,
ljóðar sum ein skellilátur:

hví man eg á kassa sita?
hví? meg lysti tað at vita —
hoyrið meg! eg spyrji — hví?

Hví er funnið
hví er funnið
ljóðar nú frá hvørjum munn.

s.

FÆRÖSK MARGARINE

VITA No 1

VITAMINISERET

FÆRÖSKT PRODUKT

FINT PRODUKT